ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

12. dubna 2005 *

Ve věci C-265/03,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES podaná rozhodnutím Audiencia Nacional (Španělsko) ze dne 9. května 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 17. června 2003, v řízení

Igor Simutenkov

proti

Ministerio de Educación y Cultura,

Real Federación Española de Fútbol,

* Jednací jazyk: španělština.

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans a A. Rosas, předsedové senátů, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (zpravodaj), U. Lõhmus, E. Levits a A. Ó Caoimh, soudci,

generální advokátka: C. Stix-Hackl,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za I. Simutenkova M. Álvarezem de la Rosa, abogado, a F. Toledo Hontiyuelo, procuradora,

— za Real Federación Española de Fútbol J. Frailem Quinzañosem, abogado, a J. Villasantem Garcíou, procurador,

— za španělskou vládu E. Braquehais Conesou, jako zmocněncem,

— za Komisi Evropských společenství F. Hoffmeisterem a D. Martinem, jakož i I. Martínez del Peral, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 11. ledna 2005,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 23 odst. 1 dohody zřizující partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé, podepsané dne 24. června 1994 na Korfu a schválené jménem Společenství rozhodnutím Rady a Komise 97/800/ESUO, ES, Euratom ze dne 30. října 1997 (Úř. věst. L 327, s. 1; Zvl. vyd. 11/26, s. 356, dále jen „dohoda o partnerství Společenství-Rusko").

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi I. Simutenkovem a Ministerio de Educación y Cultura (ministerstvo školství a kultury) a Real Federación Española de Fútbol (španělský fotbalový svaz, dále jen „RFEF") ve věci sportovních předpisů omezujících počet hráčů třetích států, kteří mohou být nominováni do utkání v národních soutěžích.

Právní rámec

3 Dohoda o partnerství Společenství-Rusko vstoupila v platnost dne 1. prosince 1997. Její čl. 23 odst. 1, který je uveden v hlavě IV této dohody, nazvané „Ustanovení týkající se činnosti podniků a investic", v kapitole I nazvané „Podmínky týkající se zaměstnávání", stanoví:

„S výhradou zákonů, podmínek a postupů platných v každém členském státě, Společenství a jeho členské státy zajistí, aby ruští státní příslušníci legálně zaměstnaní na území členského státu nebyli předmětem diskriminace založené na státní příslušnosti, co se týče pracovních podmínek, odměny nebo propouštění Z pracovního poměru ve srovnání se státními příslušníky dotyčného členského státu." (*neoficiální překlad*)

4 Článek 27 dohody o partnerství Společenství-Rusko je následujícího znění:

„Rada spolupráce vydává doporučení pro uplatnění článků 23 a 26 této dohody." (*neoficiální překlad*)

5 Článek 48 dohody o partnerství Společenství-Rusko, který je uveden ve stejné hlavě IV, stanoví:

„Pro účely této hlavy není žádné ustanovení této dohody překážkou toho, aby smluvní strany použily své zákony a právní úpravy týkající se přijetí a pobytu,

zaměstnávání, pracovních podmínek, usazování fyzických osob a poskytování služeb za podmínky, že nebudou zmařeny nebo omezeny výhody, které jedné ze smluvních stran vyplývají ze specifického ustanovení této dohody. [...]" (*neoficiální překlad*)

Spor v původním řízení a předběžná otázka

6 I. Simutenkov je ruským státním příslušníkem, který v době rozhodné z hlediska skutečností původního sporu bydlel ve Španělsku, kde získal povolení k pobytu a pracovní povolení. Vzhledem k tomu, že byl zaměstnán jako profesionální fotbalista na základě pracovní smlouvy uzavřené s Club Deportivo Tenerife, měl federální licenci pro výkon činnosti hráče nepocházejícího ze Společenství.

7 Během ledna 2001 I. Simutenkov prostřednictvím výše uvedeného klubu předložil RFEF žádost, aby RFEF nahradila federální licenci, kterou měl, licencí shodnou s tou, kterou mají hráči Společenství. Na podporu této žádosti se odvolával na dohodu o partnerství Společenství-Rusko.

8 Rozhodnutím ze dne 19. ledna 2001 RFEF tuto žádost podle svého všeobecného řádu a dohody uzavřené dne 28. května 1999 mezi ní a národní ligou profesionálního fotbalu (dále jen „dohoda ze dne 28. května 1999") zamítla.

9 Podle článku 129 všeobecného řádu RFEF je licence pro výkon činnosti profesionálního fotbalisty povolením vydávaným touto federací, které umožňuje provozovat tento sport jako hráč, který je jejím členem, a být nominován do utkání a oficiálních soutěží jako hráč náležející k určitému mužstvu.

10 Článek 173 téhož všeobecného řádu stanoví:

„Fotbalisté musejí mít k tomu, aby mohli být zapsáni a získat licenci pro výkon činnosti profesionálního hráče, španělskou státní příslušnost nebo být státním příslušníkem členského státu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru, s výhradou výjimek stanovených v tomto řádu." (*neoficiální překlad*)

11 Článek 176 odst. 1 uvedeného všeobecného řádu stanoví:

„1. Mužstva, která se účastní oficiálních soutěží organizovaných na národní úrovni a majících profesionální charakter, do nich mohou zapsat zahraniční hráče, kteří nejsou státními příslušníky Společenství, jejichž počet je stanoven v dohodách uzavřených za tímto účelem mezi RFEF, národní ligou profesionálního fotbalu a asociací španělských fotbalistů, kteréžto dohody upravují mimo jiné počet hráčů této kategorie, kteří mohou být nominováni do utkání současně.

[...]"

12 Podle dohody ze dne 28. května 1999 je počet hráčů, kteří nejsou státními příslušníky členských států a kteří mohou být nominováni do utkání současně, v první lize omezen na tři pro sezóny 2000/2001 až 2004/2005 a, co se týče druhé ligy, na tři pro sezóny 2000/2001 a 2001/2002 a na dva pro následující tři sezóny.

13 I. Simutenkov, který měl za to, že rozlišování mezi státními příslušníky členského státu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru (dále jen „EHP") a státními příslušníky třetích států dle této právní úpravy je, co se týče ruských hráčů, neslučitelné s čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko a že omezuje výkon jeho povolání, podal k Juzgado Central de lo Contencioso Administrativo žalobu proti rozhodnutí ze dne 19. ledna 2001, kterým se zamítá jeho žádost o novou licenci.

14 Vzhledem k tomu, že tato žaloba byla rozsudkem ze dne 22. října 2002 zamítnuta, se I. Simutenkov proti tomuto rozsudku odvolal k Audiencia Nacional, který se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání článek 23 dohody o partnerství [Společenství-Rusko] tomu, aby sportovní federace použila na profesionálního sportovce ruské státní příslušnosti, řádně zaměstnaného španělským fotbalovým klubem, jako je ten, o který se jedná v žalobě v původním řízení, pravidlo, podle něhož mohou kluby nominovat do utkání v soutěžích organizovaných na národní úrovni pouze omezený počet hráčů pocházejících ze třetích států, které nejsou smluvní stranou dohody o Evropském hospodářském prostoru?"

K předběžné otázce

15 Svou předběžnou otázkou se předkládající soud táže, zda čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby na profesionálního sportovce ruské státní příslušnosti řádně zaměstnaného klubem se sídlem v členském státě bylo použito pravidlo vydané sportovní federací téhož státu, podle kterého mohou kluby nominovat do utkání v soutěžích organizovaných na národní úrovni pouze omezený počet hráčů pocházejících ze třetích států, které nejsou smluvní stranou EHP.

16 I. Simutenkov a Komise Evropských společenství tvrdí, že čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko brání takovému pravidlu, jaké bylo stanoveno dohodou ze dne 28. května 1999.

17 RFEF se naopak na podporu svého stanoviska odvolává na slova „s výhradou zákonů, podmínek a postupů platných v každém členském státě", která jsou uvedena na počátku výše uvedeného čl. 23 odst. 1. Z této výhrady vyvozuje, že pravomoc vydávat licence fotbalistům, kterou jí přiznává zákon a sportovní předpisy, které přijala, musejí být použity přednostně vzhledem k zásadě nediskriminace vyjádřené v témže ustanovení. Rovněž tvrdí, že vydávání licence a s tím související pravidla jsou součástí organizačního rámce soutěží a netýkají se pracovních podmínek.

18 Co se týče španělské vlády, ta souhlasí s vyjádřením RFEF a uplatňuje zejména, že podle vnitrostátních právních předpisů a judikatury, která je vykládá, není federální

licence pracovní podmínkou, ale správním povolením, které slouží jako oprávnění účastnit se sportovních soutěží.

19 Aby bylo možno užitečně odpovědět na položenou otázku, je třeba v první řadě zkoumat, zda se čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko může dovolávat jednotlivec před soudy členského státu, a v druhé řadě, v případě kladné odpovědi, určit dosah zásady nediskriminace vyjádřené v tomto ustanovení.

K přímému účinku čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko

20 Je třeba uvést, že jelikož tato otázka účinku ustanovení dohody o partnerství Společenství-Rusko v právním řádu smluvních stran této dohody (dále jen „smluvní strany") nebyla dohodou upravena, přísluší ji rozhodnout Soudnímu dvoru stejně tak, jako jakoukoli jinou otázku výkladu týkající se použití dohod ve Společenství (rozsudek ze dne 23. listopadu 1999, Portugalsko v. Rada, C-149/96, Recueil, s. I-8395, bod 34).

21 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být ustanovení dohody uzavřené Společenstvím se třetími státy považováno za přímo použitelné, pokud s ohledem na své znění a předmět a povahu dohody obsahuje jasnou a přesnou povinnost, jejíž provedení nebo účinky nejsou podřízeny vydání žádného pozdějšího aktu (rozsudky ze dne 27. září 2001, Gloszczuk, C-63/99,

Recueil, s. I-6369, bod 30, a ze dne 8. května 2003, Wählergruppe Gemeinsam, C-171/01, Recueil, s. I-4301, bod 54).

22 Ze znění čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko vyplývá, že toto ustanovení zakotvuje jasně, přesně a bezpodmínečně zákaz pro každý členský stát zacházet s ruskými pracovníky z důvodu jejich státní příslušnosti diskriminačně v porovnání se státními příslušníky uvedeného státu, pokud jde o pracovní podmínky, odměnu nebo propouštění z pracovního poměru. Pracovníci, kterým svědčí uvedená ustanovení, jsou ti, kteří mají ruskou státní příslušnost a jsou legálně zaměstnáni na území členského státu.

23 Takové pravidlo rovného zacházení stanoví jasně vymezenou povinnost dosáhnout výsledku a samotnou svou podstatou tak představuje pravidlo, kterého se procesní subjekt může dovolávat před vnitrostátním soudem, aby mu navrhl nepoužít diskriminační ustanovení, aniž by k tomu bylo zapotřebí přijmout doplňující prováděcí opatření (rozsudek ze dne 29. ledna 2002, Pokrzeptowicz-Meyer, C-162/00, Recueil, s. I-1049, bod 22, a výše uvedený rozsudek Wählergruppe Gemeinsam, bod 58).

24 Tento výklad není zpochybněn slovy „[s] výhradou zákonů, podmínek a postupů platných v každém členském státě" uvedenými na počátku čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko, ani článkem 48 této dohody. Tato ustanovení nemohou být totiž vykládána v tom smyslu, že umožňují členským státům omezit dle vlastního uvážení použití zásady nediskriminace uvedené v tomto čl. 23 odst. 1, neboť takový výklad by vedl k tomu, že výše uvedené ustanovení by bylo zbaveno své podstaty, a tím i veškerého užitečného účinku (výše uvedený rozsudek Pokrzeptowicz-Meyer, body 23 a 24, a rozsudek ze dne 8. května 2003, Deutscher Handballbund, C-438/00, Recueil, s. I-4135, bod 29).

25 Ani článek 27 dohody o partnerství Společenství-Rusko nebrání přímému účinku jejího čl. 23 odst. 1. Okolnost, že tento článek 27 stanoví, že článek 23 je proveden na základě doporučení rady spolupráce totiž nepodřizuje použitelnost výše uvedeného ustanovení, pokud jde o jeho provedení nebo účinky, vydání žádného pozdějšího aktu. Úloha, kterou uvedený článek 27 přiznává této radě, spočívá v usnadnění respektování zákazu diskriminace, ale nemůže být považována za omezující jeho bezprostřední použití (viz v tomto ohledu rozsudky ze dne 31. ledna 1991, Kziber, C-18/90, Recueil, s. I-199, bod 19, a ze dne 4. května 1999, Sürül, C-262/96, Recueil, s. I-2685, bod 66).

26 Konstatování, podle něhož má zásada nediskriminace uvedená v čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko přímý účinek, krom toho neodporuje předmětu a povaze této dohody.

27 Podle článku 1 uvedené dohody je jejím předmětem založení partnerství mezi smluvními stranami, jehož účelem je podpořit zejména rozvoj úzkých politických vztahů mezi těmito smluvními stranami, styků a harmonických hospodářských vztahů mezi nimi, politické a hospodářské svobody a uskutečnění postupné integrace mezi Ruskou federací a širší zónou spolupráce v Evropě.

28 Okolnost, že uvedená dohoda se takto omezuje na zavedení partnerství mezi smluvními stranami, aniž by předvídala přidružení nebo budoucí přistoupení Ruské federace ke Společenství, nezabraňuje přímému účinku některých z jejích ustanovení. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že pokud dohoda zavádí spolupráci mezi smluvními stranami, mohou některá její ustanovení za podmínek při-

pomenutých v bodě 21 tohoto rozsudku přímo upravit právní situaci jednotlivců (viz výše uvedený rozsudek Kziber, bod 21; rozsudky ze dne 15. ledna 1998, Babahenini, C-113/97, Recueil, s. I-183, bod 17, a ze dne 16. června 1998, Racke, C-162/96, Recueil, s. I-3655, body 34 až 36).

29 S ohledem na vše, co předchází, je namístě konstatovat, že čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko má přímý účinek, takže procesní subjekty, na které se vztahuje, mají právo se jej dovolávat před soudy členských států.

K dosahu zásady nediskriminace uvedené v čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko

30 Otázka položená předkládajícím soudem je podobná otázce předložené Soudnímu dvoru ve věci, ve které byl vynesen výše uvedený rozsudek Deutscher Handballbund. V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že čl. 38 odst. 1 první odrážka evropské dohody o přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Slovenskou republikou na straně druhé podepsané dne 4. října 1993 v Lucemburku a schválené jménem Společenství rozhodnutím Rady a Komise 94/909/ESUO, ES, Euratom ze dne 19. prosince 1994 (Úř. věst. L 359, s. 1, dále jen „dohoda o přidružení Společenství-Slovensko") musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby na profesionálního sportovce slovenské národnosti řádně zaměstnaného klubem se sídlem v členském státě bylo použito pravidlo vydané sportovní federací téhož státu, podle něhož mohou kluby nominovat do utkání během ligových nebo pohárových zápasů pouze omezený počet hráčů pocházejících ze třetích států, které nejsou smluvními stranami dohody o EHP.

31 Uvedený čl. 38 odst. 1 první odrážka přitom zněl takto:

„S výhradou podmínek a postupů použitelných v každém členském státě [...] nemohou být pracovníci slovenské státní příslušnosti legálně zaměstnaní na území členského státu, pokud jde o pracovní podmínky, odměnu a propouštění z pracovního poměru, předmětem diskriminace založené na státní příslušnosti ve srovnání se státními příslušníky uvedeného členského státu."

32 Soudní dvůr zejména rozhodl, že pravidlo omezující počet profesionálních hráčů, státních příslušníků dotčeného třetího státu, kteří mohou být nominováni do utkání v národní soutěži, se týkalo pracovních podmínek ve smyslu čl. 38 odst. 1 první odrážky dohody o přidružení Společenství-Slovensko, jelikož mělo přímý vliv na účast slovenského profesionálního hráče již řádně zaměstnaného v hostitelském členském státě v utkáních této soutěže (výše uvedený rozsudek Deutscher Handballbund, body 44 až 46).

33 Soudní dvůr rovněž konstatoval, že výklad čl. 48 odst. 2 smlouvy o ES (nyní po změně čl. 39 odst. 2 ES), který podal ve svém rozsudku ze dne 15. prosince 1995, Bosman (C-415/93, Recueil, s. I-4921), podle kterého se zákaz diskriminace založené na státní příslušnosti použije na pravidla vydaná sportovními asociacemi, která vymezují podmínky výkonu pracovní činnosti profesionálními sportovci a brání omezení počtu sportovců, kteří mohou být nominováni do utkání současně, založenému na státní příslušnosti, lze použít obdobně na čl. 38 odst. 1 první odrážku dohody o přidružení Společenství-Slovensko (výše uvedený rozsudek Deutscher Handballbund, body 31 až 37 a 48 až 51).

34 Je třeba konstatovat, že znění čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko je velice blízké znění čl. 38 odst. 1 první odrážky dohody o přidružení Společenství-Slovensko. Jediná znatelná odlišnost ve znění těchto dvou ustanovení spočívá totiž v použití slov „Společenství a jeho členské státy zajistí, aby ruští státní příslušníci [...] nebyli předmětem diskriminace založené na státní příslušnosti [...]" na jedné straně a „pracovníci slovenské státní příslušnosti [...] nesmí být předmětem diskriminace založené na státní příslušnosti [...]" na straně druhé. Přitom s přihlédnutím ke konstatování obsaženému v bodech 22 a 23 tohoto rozsudku, podle něhož znění čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko vyjadřuje jasně, přesně a bezpodmínečně zákaz diskriminace založené na státní příslušnosti, odlišnost jeho znění uvedená výše není překážkou pro to, aby výklad poskytnutý Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Deutscher Handballbund byl použit obdobně na čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko.

35 Na rozdíl od dohody o přidružení Společenství-Slovensko dohoda o partnerství Společenství-Rusko zajisté nemá za cíl vytvořit přidružení za účelem postupné integrace dotčeného třetího státu do Evropských společenství, ale směřuje k uskutečnění „postupné integrace mezi Ruskem a širší zónou spolupráce v Evropě".

36 Z kontextu nebo účelu uvedené dohody o partnerství však nikterak nevyplývá, že by dohoda dávala zákazu „diskriminace založené na státní příslušnosti, pokud jde o pracovní podmínky [...] ve srovnání se státními příslušníky uvedeného členského státu" jiný význam než ten, který vyplývá z běžného smyslu těchto slov. Na způsob čl. 38 odst. 1 první odrážky dohody o přidružení Společenství-Slovensko tedy čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko zavádí ve prospěch ruských pracovníků legálně zaměstnaných na území členského státu právo na rovné zacházení, pokud jde o pracovní podmínky, stejného dosahu, jako právo přiznané

ustanovením obdobného znění státním příslušníkům členských států Smlouvou o ES, která brání omezení založenému na státní příslušnosti jako je dotčené omezení v původním sporu, jak to Soudní dvůr konstatoval za podobných okolností ve výše uvedených rozsudcích Bosman a Deutscher Handballbund.

37 Krom toho v uvedených rozsudcích Bosman a Deutscher Handballbund Soudní dvůr rozhodl, že takové pravidlo, jako je to v původním řízení, se týká pracovních podmínek (výše uvedený rozsudek Deutscher Handballbund, body 44 až 46). Okolnost, že čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko se tedy použije pouze co se týče pracovních podmínek, odměny a propouštění z pracovního poměru, a nevztahuje se tedy na pravidla týkající se přístupu k zaměstnání, je tedy nerozhodná.

38 Dále je nutno konstatovat, že omezení založené na státní příslušnosti se netýká specifických utkání mezi reprezentačními mužstvy zemí, ale použije se na oficiální utkání mezi kluby, a tudíž na hlavní část činnosti vykonávané profesionálními hráči. Jak Soudní dvůr rovněž rozhodl, takové omezení nelze považovat za odůvodněné sportovními hledisky (výše uvedené rozsudky Bosman, body 128 až 137, a Deutscher Handballbund, body 54 až 56).

39 Mimoto nebyl ve vyjádřeních předložených Soudnímu dvoru uveden žádný jiný argument, který by mohl objektivně odůvodnit odlišnost zacházení mezi profesionálními hráči státními příslušníky členského státu nebo státu, který je smluvní stranou dohody o EHP, na jedné straně a profesionálními hráči ruské státní příslušnosti na straně druhé.

40 Konečně, jak to bylo konstatováno v bodě 24 tohoto rozsudku, slova „s výhradou zákonů, podmínek a postupů platných v každém členském státě", která jsou uvedena na začátku čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko, a článek 48 téže dohody nemohou být vykládány v tom smyslu, že umožňují členským státům omezit dle vlastního uvážení použití zásady nediskriminace vyjádřené v prvním z těchto dvou ustanovení, neboť takový výklad by vedl k tomu, že toto ustanovení by bylo zbaveno své podstaty, a tím i veškerého užitečného účinku.

41 S ohledem na úvahy, které předcházejí, je na položenou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 23 odst. 1 dohody o partnerství Společenství-Rusko musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby na profesionálního sportovce ruské státní příslušnosti řádně zaměstnaného klubem se sídlem v členském státě bylo použito pravidlo vydané sportovní federací téhož státu, podle něhož mohou kluby nominovat do utkání v soutěžích organizovaných na národní úrovni pouze omezený počet hráčů pocházejících ze třetích států, které nejsou smluvní stranou EHP.

K nákladům řízení

42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 23 odst. 1 dohody o partnerství a spolupráci zřizující partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé podepsané dne 24. června 1994 na Korfu a schválené jménem Společenství rozhodnutím Rady a Komise 97/800/ESUO, ES, Euratom ze dne 30. října 1997 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby na profesionálního sportovce ruské státní příslušnosti řádně zaměstnaného klubem se sídlem v členském státě bylo použito pravidlo vydané sportovní federací téhož státu, podle kterého mohou kluby nominovat do utkání v soutěžích organizovaných na národní úrovni pouze omezený počet hráčů pocházejících ze třetích států, které nejsou smluvní stranou EHP.

Podpisy.